

vera ISTREFI

Qoçqna Balmocem
©2007/08/08/09/10/11/12/13/14/15/16/17/18/19/20/21/22/23/24/25/26/27/28/29/30/31/32/33/34/35/36/37/38/39/40/41/42/43/44/45/46/47/48/49/50/51/52/53/54/55/56/57/58/59/60/61/62/63/64/65/66/67/68/69/70/71/72/73/74/75/76/77/78/79/80/81/82/83/84/85/86/87/88/89/90/91/92/93/94/95/96/97/98/99/100/101/102/103/104/105/106/107/108/109/110/111/112/113/114/115/116/117/118/119/120/121/122/123/124/125/126/127/128/129/130/131/132/133/134/135/136/137/138/139/140/141/142/143/144/145/146/147/148/149/150/151/152/153/154/155/156/157/158/159/160/161/162/163/164/165/166/167/168/169/170/171/172/173/174/175/176/177/178/179/180/181/182/183/184/185/186/187/188/189/190/191/192/193/194/195/196/197/198/199/200/201/202/203/204/205/206/207/208/209/210/211/212/213/214/215/216/217/218/219/220/221/222/223/224/225/226/227/228/229/230/231/232/233/234/235/236/237/238/239/240/241/242/243/244/245/246/247/248/249/250/251/252/253/254/255/256/257/258/259/260/261/262/263/264/265/266/267/268/269/270/271/272/273/274/275/276/277/278/279/280/281/282/283/284/285/286/287/288/289/290/291/292/293/294/295/296/297/298/299/300/301/302/303/304/305/306/307/308/309/310/311/312/313/314/315/316/317/318/319/320/321/322/323/324/325/326/327/328/329/330/331/332/333/334/335/336/337/338/339/340/341/342/343/344/345/346/347/348/349/350/351/352/353/354/355/356/357/358/359/360/361/362/363/364/365/366/367/368/369/370/371/372/373/374/375/376/377/378/379/380/381/382/383/384/385/386/387/388/389/390/391/392/393/394/395/396/397/398/399/400/401/402/403/404/405/406/407/408/409/410/411/412/413/414/415/416/417/418/419/420/421/422/423/424/425/426/427/428/429/430/431/432/433/434/435/436/437/438/439/440/441/442/443/444/445/446/447/448/449/450/451/452/453/454/455/456/457/458/459/460/461/462/463/464/465/466/467/468/469/470/471/472/473/474/475/476/477/478/479/480/481/482/483/484/485/486/487/488/489/490/491/492/493/494/495/496/497/498/499/500/501/502/503/504/505/506/507/508/509/510/511/512/513/514/515/516/517/518/519/520/521/522/523/524/525/526/527/528/529/530/531/532/533/534/535/536/537/538/539/540/541/542/543/544/545/546/547/548/549/550/551/552/553/554/555/556/557/558/559/560/561/562/563/564/565/566/567/568/569/570/571/572/573/574/575/576/577/578/579/580/581/582/583/584/585/586/587/588/589/590/591/592/593/594/595/596/597/598/599/600/601/602/603/604/605/606/607/608/609/610/611/612/613/614/615/616/617/618/619/620/621/622/623/624/625/626/627/628/629/630/631/632/633/634/635/636/637/638/639/640/641/642/643/644/645/646/647/648/649/650/651/652/653/654/655/656/657/658/659/660/661/662/663/664/665/666/667/668/669/670/671/672/673/674/675/676/677/678/679/680/681/682/683/684/685/686/687/688/689/690/691/692/693/694/695/696/697/698/699/700/701/702/703/704/705/706/707/708/709/710/711/712/713/714/715/716/717/718/719/720/721/722/723/724/725/726/727/728/729/730/731/732/733/734/735/736/737/738/739/740/741/742/743/744/745/746/747/748/749/750/751/752/753/754/755/756/757/758/759/760/761/762/763/764/765/766/767/768/769/770/771/772/773/774/775/776/777/778/779/780/781/782/783/784/785/786/787/788/789/790/791/792/793/794/795/796/797/798/799/800/801/802/803/804/805/806/807/808/809/810/811/812/813/814/815/816/817/818/819/820/821/822/823/824/825/826/827/828/829/830/831/832/833/834/835/836/837/838/839/840/841/842/843/844/845/846/847/848/849/850/851/852/853/854/855/856/857/858/859/860/861/862/863/864/865/866/867/868/869/870/871/872/873/874/875/876/877/878/879/880/881/882/883/884/885/886/887/888/889/890/891/892/893/894/895/896/897/898/899/900/901/902/903/904/905/906/907/908/909/910/911/912/913/914/915/916/917/918/919/920/921/922/923/924/925/926/927/928/929/930/931/932/933/934/935/936/937/938/939/940/941/942/943/944/945/946/947/948/949/950/951/952/953/954/955/956/957/958/959/960/961/962/963/964/965/966/967/968/969/970/971/972/973/974/975/976/977/978/979/980/981/982/983/984/985/986/987/988/989/990/991/992/993/994/995/996/997/998/999/1000

u jepem
udhëve

Vera ISTREFI

Një lirisëm intim me bukuri rrjedhëse

Eshtë i njohur tashmë mendimi që e bukura është gjithnjë e thjeshtë, por jo gjithçka e thjeshtë mund të jetë e bukur. Tek poetje Vera Istrefaj, kjo bukuri rrjedh natyrshëm, thjeshtë, pa komplikacione, pa zhurmë e kërkime artificiale efektoze. Shpirti i saj lirik më së miri po dëshmohet në librin e katërt poetik të saj, pas publikimit të "Shiu i fundit", "Nënqeshje e ëmbël" dhe "Në akuj digjem" .

Unë e njoh prej kohësh poezinë e saj, qyshse e kam pasur nxënëse dhe e kam ndjekur me vëmendje përsosmërinë e fjalës së saj poetike, por gjithnjë me drojën nëse do të arrijë të e bukura, të shfaqja e plotë e saj.

Botimet ritmike në hark kohor mes tyre nga dy vjet, tregojnë hapa të matur, një ritmike bukurie që pikon e rrjedh për tek lexuesi. Ndoshta kjo është arsyeja më e fortë që më ka bërë t'a rimarr në dorë dy-tri herë, veçanërisht këtë lirikë të fundit të hedhur, jo në strofa, por në vargje monokolone, të lira.

Universi poetik i Vera Istrefajt, nuk ka shumë hapësirë, por unë nuk do të zgjatem shumë, pasi poezia nuk i ka për qejf fjalët e shumta, ndaj këtë shënim të shkurtër më tepër e bëra për t'i thënë poetes para lexuesit "je bukur" dhe na gëzon ecuria e saj .

Do të doja t'a mbyllja me një perifrazim të një vargu të saj "u jepem udhëve" duke i uruar udhë dhe hapësira të reja poetike.

Kukës, nëntor 2005

BAJAZIT CAHANI

*

Grimcat e kujtimeve

më shpërndahen

tek mbledh pluhurat

mbi orendi.

Në çdo lot timin

të rrokullis

e lotët

i mbaj në sy.

*

T'u vara qerpikëve,

fundeve të tyre.

Ishin si maja heshtash

që më thernin.

Përse?

S' kisha qëllim të keq

veçse

të zhytesha

në thellësinë e syve të tu.

*

Fletëve të trëndafilut

vesuar më ka gëzimi

Rrënjëve të tij
ujit lot-hidhërimi.
Ndër gjemba zvarritet
mendimi im i mjerë,
gjersa të shpërthejë
gonxhe në pranverë.
Dhe prapë
fetëve të trëndafil
më veson mendimi
ndërsa ndjenja
më zvarritet
gjembave të tij.

*

Prej teje
shkëputur është
afshi i puthjes
e pezull mbetur ka
mes meje e teje
Në dhimbje zemre
vend ka zënë
e s'luan.
Mbështjellur më je
rreth trupit

e lëmsh i je bërë

në grykë

qetësisë time.

Lermë të qetë

në vetminë time

të zhurmshme!

Ti s'mundesh.

Buzëve të tua

lodron puthja ime

e t'i përflak.

Kështu

s'mund të mos mendoj

për ty.

Në çdo qerpik tëndin

therur kam shpirtin

e në sytë e tu

kam lëngatën

Shetit puthja ime

aty

ku ti drithmat ia ndien

Dhe ti...

Ti s'e di

se larg e pranë jemi.

Njëherësh

në ëndërr e realitet.

T'a marr fytyrën,

t'a shëtis mollëzave

të gishtave të mi,

por..

Vetëm kur je larg.

Kur pranë jemi

unë vetëm hesht

Ndërsa ti s'mundesh.

T'a ndiej ritmin e zëmres

e dehem

prej kësaj ritmike.

Me ty

kam turp e dëshirë,

dhimbje e dashuri.

Oh, zot!

Ç'do t'u them nipërve

kur gjyshe të jem

për dashurinë time?

Dhimbje kam.

Hej, dreq!

S'di ç'është mirë

apo keq

para Perëndisë:

të vras timen

apo një zemër tjetër?!

*

Në rrapëllime qepallash

ndeza zjarr

që më dritoi

qerpikëve të gjatë

Kur zjarri

lotin ma thau

e kuptova se ishte ëndërr...

ishte nate...

*

Më është trishtuar

mëllagë e bukur

në dritare.

Lulet rozë të saj

kanë marrë arratinë

ndërsa gjethet,

nga keqardhja për mua

rrinë.

*

Buzën e mbrëmjes

t'a fala

për të t'a prishur

qetësinë e natës

Dhe agun e ditës

për të t'i zbardhur

mendimet.

Sërish

në buzë të mbrëmjes,

tek bliri i vjetër,

do të të falem

për të t'a prishur

qetësinë e natës tjetër.

Dhe në ag të ditës

pre do të jesh

i mendimit prapë.

*

Si një çift pëllumbash

më kanë ikur

vitet e rinisë,

dhe ëndërrat.

Tashmë kam mbetur

si një kafaz,

dyert e të cilit

era i përplas.

*

Shumë herë,

mbrëmjeve,

i bëj gërsheta

hallet e mia,

i lëshoj mbi supe.

Në tridhjetë vitet e mia

supet më mbeten të brishta

e ëndërrat

vetëm të trishta.

Vë mbi gërsheta

fjongo të kuqe

e prapë dukem bukur

në jetën me huqe.

I buzëqesh vetes

përballë pasqyrës,
jeta më sfidon
me shenja të fytyrës.

*

Rreze dielli
që shërove plagë të vjetër
e hape plagë të re,
ti je.

*

Asgjë s'i bëhet pengesë
lumit të ngashërimit tim.
As guri mbi liqen,
as vesa mbi gjethe dushk
askush s'ma ndal,
ngashërimin, askush.

E le lotin lirshëm
të mbarojë shëtitjen
dhe zgjas vetëm dorën
marr me vete ikjen

*

Shpesh

I përkëdhel ëndërrat

si dy djemtë e mi

t'i vë në qetësi.

Ndodh

që sapo vë në gjumë

një ëndërr të vjetër,

të përkëdhel një tjetër

Në përkëdhelje

gishtat më janë tretur,

ninullave

zëri më është mekur.

E, përherë

një motiv të ri

kam për ëndërrat

e për djemtë e mi.

*

S'ia kursejnë emrin

në bisedat banale.

Ia nxijnë përshkrimin,

ia plandosin në pluhur

Kur pranë tyre kalon

thonë

" është e bukur"

Në gushë

duan t'i vënë

varëse të fajësisë

Ajo s'vë asgjë

falë thjeshtësisë.

*

Shumë netë

m'i shkallmon pagjumësia.

Në batakun e zhgënjimit

më ngulçon shpirti.

Më mjergullohen mendimet

nga mundimet

e për çudi

i dalloj qartë

ngjyrat e së keqes.

*

S' mundem të urrej

se ndryshe

duhet te vdes njerëz.

Veç shpirtit

nuk kam tjetër pronë.

S' jam e marrë
të bëj shpirtin varr.

*

Tok me gotën
rrokulliset diçka tjetër.
Ishte nisur për t'u thyer
edhe tavëll e vjetër.

Rrokullimë,
rrokullimë,
rrokkullimë.

Hej, ku vete?

Lërma shpirtin tim!

Tok me ciflat në tavolinë

u mblodhën pjesë

nga shpirti im.

Shndrin tryeza

veç për pak,

me të tilla

mbushet prapë.

*

Kam frikë

nga mendimet e mia
që udhëtimin nisin
nga truri
në zemër.

Nëse në një çast
shfaq dobësi
më ndjeni,
jam njeri.

Të kundërtën dua,
por më kot
S'jam robot.

*

T'u jepem udhëve
të endem në to,
shpesh dua.

Edhe të pengohem,
të lë gjurmë,
të ngrihem sërish
e të ec

gjer në dhimbje gjunjësh.

Hapat e pasigurtë,
flokët shpupuritur
i shkojnë rrugës.

T'u jepem udhëve dua,
t'a lë veten diku.

*

Ike
fare natyrshëm.
Embël më plagose
mu në zemër.
Një pjesë të zemrës
ma more,
një pjesë të zemrës
ma le.
Të gjalloj e vdekur
ti më le.

*

Sa vështirë
të lindësh në rreze
e të ndjesh
se s'jeton dot
pa aromën e luleve
të majës së Gjalicës.
Përherë e pangopur
Vetëm sa frymoj

edhe ne stinën e shkurtër të verës.

Sa pak jetoj!

Më merr udhë

shpirti

gurëve të çmendur

që vetëm të rrokullisen

dinë.

Në zvarritje

më mbeti shpirti,

gjakosur me dhimbje,

i heshtur në piskamë.

Sa vështirë

kurorëzimi në majë

kur

veç aromën e luleve

ke si pajë.

*

Shumëçka ka ndodhur.

Si gjithmonë

në sytë e tu

diçka jo e zakon të

më tërheq.

S'di ç'më ka trokitur

në derë

e keqja

apo e mira.

Shumëçka ka ndodhur

e jo vetëm në sytë e tu

ka mbetur

jozakonshmëria.

*

Kush më kërkon

dhe pse?

Ç'hall ke?

Të takohemi

aty ku rrugët ndahen?

E më pas?

Heshtjes a britmës t'i thërras?

S'jam e vetme në udhëtim,

e rrugëve

s'dua të mbjell trishtim!

*

Ku t'i preh sytë

mendjen time?

Po s'erdhe

një ditë të vdekur

kam jetuar.

Endërra

do të më marrë krahë

e në fluturim

të gjakosur

do të tërheqë

mallin tim.

Ti eja!

Gjej arsye

dhe eja

qoftë për një vështrim

se kështu

i vë korëz

plagës së shpirtit tim.

*

Ka rënë degë e thyer

përtokë.

Era e dhjetorit

e tund sa andej-këtej.

Degë e kumbullës

që kohë më parë

Fryte më fali.

Dega e thyer
rënë ka përtokë
e aroma e luleve të saj
mbetur më ka në kokë.

*

Për të qenë me ty
më duhet të jem
ëngjell e djall.
Tjetër gjë ndiej
veçse mall.
Të ndarë
s'kemi sy për të parë.
Vdekja më bredh
gonxheve të dashurisë.

*

Ç' është kjo heshtje mes nesh?
Buzëve të varen
fjalët e pathëna,
t'i bëjnë më të ëmbla.
Qerpikëve të varen
shikimet e shmangura,
syri të ndrit më tepër.

Ç' është kjo heshtje mes nesh?

*

Në vrapin tim

drejt skajit fundor të jetës

në harresë lashë

dashurinë

si një rrobe të bukur,

por që kurrë s'ke rast ta veshësh.

Pluhur ka zënë

por ende mban

aromën e parfumit dehës.

Në vrap e sipër

në kurriz më rëndoi

humbja,

fitorja,

shpresa.

Ndonëse vrapova

mike m'u bë vonesa.

Vonë,

shumë vonë!

Edhe agimi i ditës së sotme

është i vonë,

njëherësh

start për vrapin tim.

Çuditërisht,

më buzëqesh

dashuri e harruar,

por tepër vonë.

Në grykëtharje,

etje të pashuar

rrënjëzon

dashuri e harruar,

S'di

kur më erdhi

e kur më iku rasti

rrobën e bukur t'a veshja,

e s'do te kishte rëndësi

nëse më vonë

do të qaja

apo do të qeshja.

*

Zanë

a shtojzovalle je?!

I marrë!

Harron

kush jam

e si jam?!

Flokët

s'mi kalojne supet

e shtatin

s'e kam të gjatë.

E tillë të jem

veç për një natë?!

Hej, unë jam kështu

e thjeshtë

dhe nuk mbretëroj në bjeshkë.

*

Brigjeve te Komanit

bashkë me zanat

mbretërojnë manat

Përfytyroj

zanan flokëgjatë

nëvendim tim

ulur ne ndajnatë.

Në ag të ditës

djaloshi prite

vjedh pasqyrën dhe...

ndjell mënxyrën.

Zanë e bukur

mallkon

në Drin duke u futur.

Sirena e tragetit

më shurdhon mendimet

tutje ëndërrimit

tutje përfytyrimit.

Nën hijen e manit,

në breg të Komanit,

lashë

djaloshin në pritje

zanën në ikje.

*

T'u desh

kokën ta ulësh

t'a kthesh pas.

Unë

vura buzën në gaz.

E di.

Ti s'do ta ulesh në prehër

Keqdashjen,

ndaj,

nuk bën pakt me ngasjen.

Në ikje
me sy më përkëdhel,
me dëshirë,
e unë
nuk kam frikë
nga njeriu i mirë.

*

Tutje-tëhu
hoqa zvarre
një pjesë të vetes
nga toka
në re.
Në kristal te dëborës
me ngriu
imazhi i vetes harruar.

Hoqa zvarrë
pjesën e mbetur
dhe veten pashë
me keqardhje
gjysmë të gjallë
gjysmë të vdekur.

*

Ndonëse katër në numërim
ishim tre në tavolinë.
Mbase ishe edhe ti
Gjysmë qenie, gjithsesi.
S'di ku të treti
tjetra pjesë
në të shara
a në shkesë.
Ishe sot, ti, bashkë me ne
por për mua ishim tre.

*

Në jetë
natyrshëm
krijova timin portret.
Një ditë,
po natyrshëm,
e gritha.
Në cjerrje të lëkurës,
mes dhimbjesh,
copëza kujtimesh gjalluan.
E prapë, natyrshëm,
ca ndjenja më pushtuan.
Ne vatra të ndryshme

Të trurit tim

flenë shumë ëndërra

të mira e të këqija.

Dhe unë i ndjej,

S'më vjen turp nga asnjëra.

He!

Mos qeshni,

as mos më shani

se unë

s'jam perëndia.

Në këtë botë mëkatesh

lini pak vend

për mëkatet e mia.

Në është e pamundur

më ndjeni!

Sic ishit më parë

për mua

prapë do të jeni

*

Mos ik!

Hapat

mos i hidh

mbi trishtimin tim!

Dhe...

Mos eja!

Hapat

mos i hidh

mbi dhimbjen time.

Gjej, të lutem

një vendndodhje

mes dhimbjes dhe trishtimit,

dhe...

Eja!

Shuaja etjen buzës

e bëju udhë

drithmave të shpirtit.

Si t'a heq

ndjesinë e këputjes

e shenjësinë

e rilindjes?!

*

Crregullisht

kokat e njerëzve në rrugë

lëvizin drejt meje.

Në vetvete

kam plot jetë

e nga keto levizje
gjaku më cmendet
në deje.

Cuditërisht

e qetë në ecje
njerëzve u jap
një buzëqeshje.

*

Caqet e vetvetes

s'munda t'i kaloj

ndaj,

e tillë mbeta

pa famë,

e thjeshtë

si lulja në bjeshkë

e cila

mundet të thahet

pa e parë askush.

Njerëzit,

sidomos të ngeshmit

rrallë preferojnë

lartësite.